

Streda 17. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 17. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: hodnota
perly; povolanie k manželstvu;
Jozefova vernosť.

VÄČŠINA ĽUDÍ dokáže rozpoznať
dobře vykonanú prácu, najmä ak sa
týka oblasti ich záujmu. Kuchár,
architekt alebo spisovateľ dokážu
hlbšie oceniť prednosti jedla, budovy
alebo románu. Ježiš použil túto
skúsenosť na vysvetlenie Božieho
kráľovstva. Obchodník s perlami na
základe svojho remesla takmer
okamžite vie, či je šperk pravý alebo
nie. Ak narazí na taký, ktorý má

veľkú hodnotu, môžeme si predstaviť, aká túžba sa v ňom zrodí, aby urobil všetko potrebné na jeho získanie. Hoci môže vyzeráť rovnako ako ostatné, nie je to tak: obchodník vie, čo robí šperk jedinečným.

„Boh si vyberá a povoláva každého“^[1]. Okrem povolania k životu a nášho krstného povolania dáva Pán všetkým ľuďom aj jedinečné a konkrétne povolanie, *perlu*, ktorú môže každý objaviť. Ľudské srdce, podobne ako srdce obchodníka, zostáva v hľadaní toho, čo ho môže plne uspokojiť. A práve verná odpoveď na Božie výzvy môže ako jediná priniesť naplnenie týchto túžob. Všetky ostatné *klenoty* – úspech, pohodlie, pôžitok, peniaze – môžu dosiahnuť len relatívne, povrchné šťastie, ktoré sa viac vzťahuje na blahobyť ako na plný život s Kristom.

„Stvoril si nás, Pane, aby sme boli tvoji, a naše srdce je nepokojné, kým nespočinie v tebe!“^[2] zdôraznil svätý Augustín. Keď obchodník objavil tú veľkú perlu, je ľahké predpokladať, že si neodpočinie v pokoji, kým nebude môcť predať všetko, čo mal. Mohlo by sa zdať, že je bláznivé založiť celý svoj majetok, aby ju získal, ale v skutočnosti vedel, že nebude sklamaný. Neuspokojil by sa s vábením malých diamantov, pretože našiel perlu, ktorá dala jeho vlastnému životu ešte väčší zmysel.

KAŽDÉ POVOLANIE sa prebúda jednoduchým objavom, ktorý je však plný dôsledkov: presvedčením, že pravdou nášho života je žiť nielen pre seba, ale aj pre druhých. Človek si uvedomí, že vo svojom živote dostal veľa lásky a že je povolaný robiť práve toto: dávať lásku. Okrem

toho si uvedomujeme aj to, že sme od Boha dostali veľa darov, aby sme ich dali k dispozícii druhým. A pre mnohých sa tento spôsob dávania lásky nachádza v manželstve, ktoré je niečím celkom iným ako formou uspokojenia alebo spoločenským zvykom: je to Boží dar. „Manželstvo založené na výlučnej a definitívnej láske sa stáva ikonou vzťahu Boha s jeho ľuďom a naopak, Boží spôsob lásky sa stáva mierou ľudskej lásky“^[3].

Boh volá manželov, aby si navzájom pomáhali, starali sa jeden o druhého, žili jeden pre druhého: v tom spočíva tajomstvo ich osobného naplnenia. Žiť znamená v plnej hĺbke tohto pojmu dávať život. Takto žil Ježiš: „Ja som prišiel, aby mali život a mali ho hojnejšie“ (Jn 10, 10). Takto žili aj Jozef a Mária, s tou najjednoduchšou, najjemnejšou a najšťastnejšou láskou, aká kedy na zemi existovala, starajúc sa jeden o druhého a

starajúc sa predovšetkým o Život,
ktorý sa stal telom.

Nikomu nie je jasné, že táto cesta
prináša komplikácie:
nedorozumenia, nedostatok
komunikácie, materiálne ťažkosti,
problémy s deťmi... „Mal by úbohú
predstavu o manželstve a ľudskej
láske ten, kto by si myslel, že
narážaním na ťažkosti sa láska a
šťastie skončia“^[4]. V deň, keď sa muž
a žena zosobášia, odpovedajú „áno“
na otázku, či sa navzájom milujú.
Skutočná odpoveď však prichádza so
životom: odpoveď sa musí vteliť,
musí sa variť v „navždy“ tohto
vzájomného „áno“. A toto „áno“
celého života, znovu a znovu
dobývané, sa stáva stále hlbším a
autentickejším.

SVÄTÝ JOZEF našiel perlu v Márii a v Ježišovi. Hneď ako ho Boh požiadal, aby sa stal ich strážcom, venoval tomuto poslaniu všetky svoje myšlienky a sily. Využíval svoju inteligenciu a iniciatívu, ale vedel sa aj s dôverou odovzdať do Božej vôle, pretože spôsob, akým sa plnili Božie plány, sa nie vždy zhodoval s jeho ľudskými plánmi. Tak ako v živote svätého patriarchu, aj v našom živote sa niekedy vyskytujú udalosti, „ktorých zmysel nechápeme. Našou prvou reakciou je často sklamanie a vzburá. Jozef odkladá svoje uvažovanie, aby dal priestor tomu, čo sa deje, a nech sa mu to zdá akokoľvek záhadné, víta to (...). Jozefov duchovný život nám neukazuje cestu, ktorá vysvetľuje, ale cestu, ktorá prijíma. Len z tohto prijatia, z tohto zmierenia môžeme vytušiť aj väčší príbeh, hlbší zmysel“^[5].

Prijať neočakávané, prijať to zo srdca si vyžadovalo, aby svätý Jozef niekoľkokrát obnovil svoju vernosť: aby v zmenených okolnostiach znovu dôveroval Bohu, aby po zmene situácie znovu odložil dosiahnuté ľudské istoty, aby sa znovu dal do služieb Pána. Takto svoje „áno“ na pôvodné Božie volanie premenil na skutočnosť. Jeho „áno“ nebolo plodom zotrvačnosti, ale neustále sa obnovovalo tvárou v tvár tomu, čo od neho Pán žiadal. Jeho vernosť nebola jednoduchým opakovaním činov, ale bola tvorivá, otvorená novým výzvam, ktoré sa objavovali. Svätý Jozef nám môže pomôcť dôverovať perle, ktorú nám ponúka Boh a ktorá nás vedie, tak ako jeho, k tomu, aby sme Krista a Máriu postavili do stredu nášho srdca.

[1] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
28-X-2020, bod 2.

[2] Svätý Augustín, *Vyznania*, I, 1.

[3] Benedikt XVI, *Deus caritas est*, bod
11.

[4] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod
24.

[5] František, *Patris corde*, bod 4.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
streda-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(08.08.2025)